

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 30 marca 2026 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Justyna Pikulik

Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2026 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa [REDACTED]

(poprzednio: [REDACTED])

przeciwko Alior Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w Warszawie
o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Alior Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie na rzecz powoda

(poprzednio: [REDACTED])

[REDACTED] kwotę 24.923,10 zł (dwadzieścia cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia trzy złote dziesięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 7 grudnia 2024 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego Alior Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie na rzecz powoda

(poprzednio: [REDACTED])

[REDACTED] kwotę 4.864 zł (cztery tysiące osiemset sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 marca 2025 r. [REDACTED]

(poprzednio: [REDACTED])

[REDACTED] wniósł o zasądzenie od Alior Banku Spółki Akcyjnej w Warszawie kwoty 24.923,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2024 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód podniósł, że 20 listopada 2024 r. [REDAKTOWANE] zawarł z pozwanym Alior Bankiem Spółką Akcyjną w Warszawie umowę kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W dniu 20 listopada 2024 r. kredytobiorca przygotował pisemne oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, zgodnie z art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, powołując się na naruszenie następujących przepisów ww. ustawy:

-art. 30 ust. 1 pkt 1 – 5 poprzez niewskazanie w treści umowy podstawowych danych identyfikujących kredytobiorcę, kredytodawcę oraz sam kredyt, wprowadzając tym samym konsumenta w błąd co do kluczowego dla realizacji zobowiązania zakresu danych, tj. w szczególności błędnie oznaczono art. 30 ust. 1 pkt 4,

-art. 30 ust. 1 pkt 4 poprzez nieprawidłowe wskazanie w treści umowy całkowitej kwoty kredytu w takiej wysokości, która nie została udostępniona (faktycznie przekazana kredytobiorcy); bank uwzględnił w tej kwocie koszty, które kredytobiorca musiał ponieść (provizje za udzielenie kredytu), które to koszty zostały skredytowane,

-art. 30 ust. 1 pkt 6 poprzez sformułowanie w treści umowy klauzuli o zmiennej stopie oprocentowania w sposób niedookreślony, nieprecyzyjny i stwarzający dzięki temu szerokie możliwości wykorzystywania zastrzeżonego uprawnienia dla kredytodawcy w sposób dla siebie korzystny,

- art. 30 ust. 1 pkt 7 poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty, który to błąd wynika z niedopuszczalnego naliczenia odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu w postaci prowizji od udzielonego kredytu,

-art. 30 ust. 1 pkt 8 poprzez nieokreślenie w harmonogramie spłaty jaka kwota z każdej raty przeznaczona jest na spłatę kapitału i na spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu,

-art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz art. 30 ust. 1 pkt 16 w zw. z art. 49 ust. 1 poprzez nieokreślenie w umowie procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w przypadku wcześniejszej spłaty,

-art. 30 ust. 1 pkt 10 poprzez wskazanie w umowie wśród warunków determinujących zmianę kosztów kredytu (opłat i prowizji) warunków nieostrych, niedookreślonych, które dają kredytodawcy szerokie uprawnienia do arbitralnego modyfikowania zobowiązania konsumenta,

-art. 30 ust. 1 pkt 15, poprzez zaniechanie wskazania terminu i skutków odstąpienia przez konsumenta od umowy oraz wskazanie sposobu odstąpienia od umowy w sposób wprowadzający w błąd.

Następnie, na mocy udzielonego przez kredytobiorcę pełnomocnictwa, pełnomocnik przesłał powyższe oświadczenie pozwanemu bankowi. Na podstawie umowy cesji powódka nabyła od kredytobiorcy wierzytelności pieniężne wynikające z udzielonego jemu kredytu, obejmujące wierzytelność o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz innych wierzytelności wynikających z zastosowania art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim za okres od dnia zawarcia umowy kredytu do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał nadto na naruszenie przepisu art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez wskazanie w umowie jedynie, że od zadłużenia przeterminowanego naliczane są odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości równej odsetkom maksymalnym za opóźnienie, nie zawarto natomiast żadnych postanowień w zakresie tego, czy i w jakiej formie kredytobiorca będzie informowany o zmianie oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego.

Wysokość żądanej pozwem kwoty została ustalona poprzez zsumowanie kosztów kredytu poniesionych przez kredytobiorcę od dnia zawarcia umowy kredytu do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, na kwotę 21.225,31 zł, obejmującą odsetki kapitałowe i kwotę 3.697,79 zł przeliczonej proporcjonalnie części prowizji. Pomimo wezwania, pozwany nie dokonał zapłaty.

W odpowiedzi na pozew, Alior Bank Spółka Akcyjna w Warszawie wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie przeczył faktowi zawarcia ze wskazanym w pozwie kredytobiorcą umowy kredytu konsolidacyjnego na warunkach kredytu konsumenckiego, podniósł natomiast, że nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające skorzystanie przez niego z sankcji kredytu darmowego, ponieważ bank dopełnił wobec konsumenta wynikających z art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim obowiązków informacyjnych.

Kredytobiorca, zawierając umowę oświadczył, że uzyskał od banku wyjaśnienia co do wszystkich zgłoszonych przez niego wątpliwości, wysokości udzielonego kredytu, a także o sposobie naliczania odsetek, opłat oraz zaakceptował warunki umowy. Do wyliczenia natomiast RRSO pozwany uwzględnił, zgodnie z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, wartości wskazane w § 4 ust. 1 – 3. W całkowitej kwocie kredytu nie uwzględniono kredytowanych kosztów kredytu, a zatem wyliczenie RRSO jest prawidłowe. Obowiązujące przepisy nie stoją natomiast na przeszkodzie naliczenia odsetek od kredytowanych kosztów kredytu.

Nadto przedmiotowe oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zostało złożone z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim. Przepis ten przewiduje roczny termin, który w ocenie banku, biegnie od dnia zawarcia umowy. Skoro zatem umowa została zawarta w dniu 29 września 2020 r., to uprawnienie do skorzystania z sankcji kredytu darmowego wygasło z dniem 29 września 2021 r.

Pozwany podniósł nadto zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej, wskazując, że nie został udowodniony fakt zapłaty umówionej ceny. Umowę tą należy uznać za nieważną również i z powodu sprzeczności z zasadami współzycia społecznego oraz jako mającą na celu obejście ustawy. Pozwanemu z urzędu wiadomo, że firmy skupujące wierzytelności od kredytobiorców, wykorzystując brak wiedzy kredytobiorców, oferują rażąco niską cenę, która nie stanowi ekwiwalentu świadczenia kredytobiorcy.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

29 września 2020 r. konsument [REDAKTOWANE] zawarł z Alior Bankiem Spółką Akcyjną w Warszawie umowę pożyczki gotówkowej o numerze [REDAKTOWANE], na podstawie której – zgodnie z § 1 ust. 1 - bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w wysokości 54.000 zł, którą pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych nie później niż do 10 – go dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie.

Zgodnie z postanowieniem § 1 ust. 2 kwota udzielonej pożyczki jest sumą:

- całkowitej kwoty pożyczki 45.000 zł, którą bank udostępnia pożyczkobiorcy na dowolny cel konsumpcyjny,
- kredytowanych kosztów pożyczki – prowizja za udzielenie pożyczki w kwocie 9.000 zł.

W § 4 umowy wskazano, że wypłata pożyczki nastąpi najpóźniej w terminie 3 dni od poinformowania pożyczkobiorcy o ostatecznej pozytywnej decyzji kredytowej.

Zgodnie z postanowieniem § 2 ust. 1 i 2 oprocentowanie pożyczki liczone jest według stopy zmiennej, która na dzień zawarcia umowy wynosi 7,19% w stosunku rocznym. Oprocentowanie jest to suma zmiennej stawki referencyjnej WIBOR 3M i stałej w okresie umowy marży 6,97 punktów procentowych. Zgodnie z ust. 3 w trakcie umowy oprocentowanie nie przekroczy wysokości odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 1 (1) k.c. Zgodnie z § 2 ust. 6 zmiana oprocentowania wpływa na wysokość zadłużenia wynikającego z umowy. Zgodnie z ust. 8 jeżeli oprocentowanie zmieni się, pożyczkobiorca otrzyma niezwłocznie nowy harmonogram spłat. Zmiana oprocentowania nie zmienia warunków umowy i nie wymaga zawarcia aneksu.

Zgodnie z postanowieniem § 3 ust. 1 bank pobiera opłaty i prowizję, zgodnie z postanowieniami umowy oraz Taryfy Opłat i Prowizji Alior Banku SA dla Klientów Indywidualnych, zwanej dalej Taryfą Opłat i Prowizji, za czynności związane z obsługą pożyczki oraz zmianą postanowień umowy.

Zgodnie z postanowieniem § 3 ust. 2 w trakcie trwania u mowy opłaty i prowizje mogą ulec zmianie.

Zgodnie z postanowieniem § 3 ust. 3 pkt 3 i 4 zmiany opłat i prowizji mogą nastąpić w przypadku wystąpienia przynajmniej jednego z poniższych warunków:

-zmiany cen usług i operacji, z których bank korzysta przy wykonywaniu poszczególnych czynności bankowych i niebankowych,

-zmiany zakresu lub formy świadczonych przez bank usług (w tym zmiany lub dodania nowej funkcjonalności w zakresie obsługi danego produktu) w zakresie, w jakim te zmiany mają wpływ na koszty ponoszone przez bank w związku z wykonaniem umowy.

O zmianie Taryf Opłat i Prowizji Bank powiadamia pożyczkobiorcę za pośrednictwem poczty lub strony internetowej (w postaci udostępnionego na niej pliku elektronicznego zapisanego na trwałym nośniku, po uprzednim poinformowaniu pożyczkobiorcy o dostępności informacji na tej stronie internetowej), a w przypadku pożyczkobiorców, którzy podali swój adres e – mail, w postaci elektronicznej. Zmiana Taryfy Opłat i Prowizji wiąże pożyczkobiorcę, o ile nie wypowiedział on umowy w ciągu 30 dni od przekazania przez bank informacji o Zmianie Taryfy.

Zgodnie z postanowieniem § 4 ust. **całkowita kwota pożyczki** wynosi 45.000 zł. Kwota ta nie obejmuje kredytowanych kosztów kredytu określonych w § 1 ust. 2 pkt 2).

Zgodnie z postanowieniem § 4 ust. 2 całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy wynosi 31.040,54 zł. Na całkowity koszt kredytu składa się:

-naliczone odsetki umowne – 22.040,54 zł,

-prowizja za udzielenie pożyczki – 9.000 zł.

Zgodnie z postanowieniem § 4 ust. 3 całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosi 76.040,54 zł. Jest to suma całkowitej kwoty kredytu z ust. 1 oraz całkowitego kosztu kredytu z ust. 2.

Zgodnie z § 4 ust. 4 **rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO)** na dzień zawarcia umowy wynosi 12,07 %. Bank wyliczył ją, uwzględniając wartości z ust. 1 – 3 powyżej oraz przyjmując następujące założenia:

-umowa będzie obowiązywała przez czas, na który została zawarta, a zobowiązania z niej wynikające zostaną wypełnione w terminach określonych w umowie,

-spłata pożyczki odbywać się będzie w równych ratach miesięcznych określonych w umowie,

-**prowizja za udzielenie pożyczki** (o ile występuje), opłata dla pośrednika kredytowego (o ile występuje) oraz jednorazowa składka ubezpieczeniowa (o ile występuje) **są kredytowane**,

-odstępny czasu między datami używanymi w obliczeniach wyrażone będą w latach lub w ułamkach roku, przy czym rok liczy 365 dni, a w przypadku lat przestępnych 366,

-wynik obliczeń podajemy z dokładnością do drugiego miejsca po przecinku.

Zgodnie z postanowieniem § 5 ust. 1 spłaty rat kapitałowo – odsetkowych pożyczkobiorca dokonywać będzie zgodnie z terminami i w wysokości określonej w doręczonym aktualnym harmonogramie spłat.

Zgodnie z postanowieniem § 5 ust. 6 **pożyczkobiorca może dokonać przedterminowej spłaty części lub całości kwoty kredytu zgodnie z poniższymi zasadami:**

1. w przypadku spłaty całości lub części pożyczki przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby pożyczkobiorca poniósł je przed tą spłatą, z wyłączeniem kosztów ochrony ubezpieczeniowej jeżeli pożyczkobiorca zdecydował się kontynuować tą ochronę,
2. w przypadku spłaty części pożyczki przed terminem określonym w umowie, po rozliczeniu wpłaconych środków przez bank, z zastrzeżeniem pkt 3, bank proporcjonalnie obniży wysokość pozostałych do spłaty rat miesięcznych, zachowując dotychczasowy okres kredytowania; taka zmiana nie wymaga zawarcia aneksu; w takim przypadku bank prześle niezwłocznie pożyczkobiorcy nowy harmonogram spłat,

3. pożyczkobiorca zainteresowany rozliczeniem częściowej spłaty w inny sposób niż określony w pkt 2 (m. in. skrócenie okresu kredytowania przy zachowaniu aktualnej raty lub spłata pożyczki zgodnie z obowiązującym harmonogramem) powinien złożyć bankowi dyspozycję innego sposobu rozliczenia wcześniejszej spłaty.

Zgodnie z postanowieniem § 5 ust. 7 bank dokona rozliczenia kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania całkowitej spłaty kredytu.

Zgodnie z postanowieniem § 6 ust. 1 pożyczkobiorca ma prawo bez podania przyczyny **odstąpić od umowy** w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia otrzymania informacji o ziszczeniu się warunku zawieszającego dla zawarcia umowy, tj. o ostatecznej decyzji kredytowej, zgodnie z § 1 ust. 5. W przypadku, gdy umowa nie zawiera elementów określonych w art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim, kredytobiorca może odstąpić od umowy w terminie 14 dni od doręczenia przez bank wszystkich elementów wymienionych w art. 30 tej ustawy.

Zgodnie z postanowieniem § 6 ust. 2 termin do odstąpienia od umowy jest zachowany, jeżeli pożyczkobiorca przez jego upływem, złoży oświadczenie w placówce banku lub pod wskazanym adresem. Dla zachowania terminu do odstąpienia od umowy wystarczające jest wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Oświadczenie można złożyć na wzorze stanowiącym załącznik do umowy.

Zgodnie z postanowieniem § 6 ust. 3 kredytobiorca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu.

Zgodnie z § 6 ust. 4 kredytobiorca zobowiązany jest zwrócić bankowi niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, całkowitą kwotę pożyczki w wysokości 45.000 zł wraz z naliczonymi od tej kwoty odsetkami za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia spłaty kredytu. Dniem spłaty kredytu jest dzień wpłaty na rachunek kredytu ww. środków.

Zgodnie z postanowieniem § 6 ust. 5 wysokość odsetek umownych należnych w stosunku dziennym wynosi 8,84 zł.

Zgodnie z postanowieniem § 6 ust. 6 w przypadku odstąpienia od umowy, umowa uważana jest za niezawartą.

Zgodnie z postanowieniem § 7 ust. 1 należność niespłacona w terminie wynikającym z umowy albo spłacona w niepełnej wysokości stanowi w całości lub w części niespłaconej **zadłużenie przeterminowane**, poczynając od dnia następnego po terminie spłaty wynikającym z umowy. O powstaniu zadłużenia przeterminowanego bank informuje pożyczkobiorcę w sposób wskazany w umowie.

Od zadłużenia przeterminowanego bank pobiera odsetki maksymalne za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 1 (1) k.c., o czym stanowi § 7 ust. 11. Zgodnie z ust. 12 zmiana oprocentowania zadłużenia przeterminowanego następuje w przypadku zmiany wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Zmiana wysokości oprocentowania zadłużenia przeterminowanego nie zmienia warunków umowy o nie wymaga zawarcia aneksu. Zgodnie z § 7 ust. 14 **informacja o zmianie wysokości procentowania przeterminowanego** podawana jest przez kanały elektroniczne, a w sytuacji, gdy nie ma możliwości wykorzystania tych kanałów, na wskazany przez pożyczkobiorcę adres mailowy lub listem albo dodatkowo w sposób ogólnodostępny w placówkach banku.

Dowód:

- oświadczenie dotyczące ryzyka zmiennej stopy procentowej k. 31 v.,
- umowa o pożyczkę gotówkową nr [REDAKTOWANO] k. 26 - 31,
- prognozowany harmonogram spłaty pożyczki k. 33 - 34,
- dyspozycja uruchomienia pożyczki k. 25,
- wyciąg z Taryfy Opłat i Prowizji Alior Banku SA dla Klientów Indywidualnych k. 24
- zeznania świadka [REDAKTOWANO] k. 129.

Przed zawarciem umowy [REDAKTOWANO] zapoznał się z treścią umowy. Nie miał żadnych wątpliwości co do jej treści.

Dowód:

-zeznania świadka [REDAKTOWANE] k. 129

W okresie od dnia zawarcia umowy do dnia 19 listopada 2024 r. kredytobiorca dokonał zapłaty na poczet spłaty pożyczki:

- kwoty 21.225,31 zł tytułem odsetek umownych,
- kwoty 7,27 zł tytułem odsetek karnych.

Dowód:

-informacja o poniesionych kosztach produktów kredytowych k. 32.

Podczas rozmów ze znajomymi, pożyczkobiorca [REDAKTOWANE] powziął wątpliwości co do zgodności postanowień umowy pożyczki z obowiązującymi przepisami. Skontaktował się zatem z powodem w celu dokonania analizy jej postanowień. Został poinformowany, że umowa nie zawiera wszystkich elementów wymaganych ustawą o kredycie konsumenckim, co uzasadnia skorzystanie z tzw. sankcji kredytu darmowego.

Pożyczkobiorcy wyjaśniono, że z powodu nieprawidłowości w treści spornej umowy pożyczki łączącej go z pozwanym bankiem, byłby uprawniony do otrzymania od banku – na podstawie przepisów o sankcji kredytu darmowego – równowartości wpłaconych dotychczas kwot na poczet odsetek umownych i prowizji.

Pożyczkobiorca zdecydował się na udzielenie pracownikowi powoda pełnomocnictwa do zawarcia umowy cesji oraz do zawarcia samej umowy cesji.

Kredytobiorca zdecydował się na zawarcie umowy cesji, ponieważ był zainteresowany doprowadzeniem do sytuacji, w której nie będzie już zobowiązany do spłaty odsetek.

Z tytułu wynagrodzenia za sprzedaż wierzytelności z tytułu sankcji kredytu darmowego wynikającej ze spornej umowy otrzymał około 2.000 zł. Kwota ta go satysfakcjonowała, ponieważ powód przejął na siebie dochodzenie roszczeń na drodze sądowej.

Dowód:

-zeznania świadka [REDAKTOWANE] k. 129.

20 listopada 2024 r. pożyczkobiorca udzielił pracownikowi powoda [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] bezterminowego pełnomocnictwa i upoważnił go do podjęcia w jego imieniu następujących czynności:

- rozporządzenia wierzytelnościami pieniężnymi, zarówno obecnymi jak i przyszłymi, o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz innymi wierzytelnościami mogącymi wynikać z zastosowania przepisu art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredyt konsumencki, przewidującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami, w tym należnościami ubocznymi przysługującymi kredytobiorcy z tytułu umowy nr [REDAKTOWANE] z dnia 29 września 2020 r. zawartej z Alior Bankiem Spółką Akcyjną w Warszawie, w drodze odpłatnej czynności prawnej, w tym w drodze umowy cesji na warunkach pozostawionych uznaniu pełnomocnika,
- dokonania korekt ewentualnych omyłek pisarskich lub innych błędów w zakresie opisu wierzytelności,
- składania w imieniu kredytobiorcy materialnoprawnych oświadczeń woli wobec Alior Banku Spółki Akcyjnej dotyczących w szczególności skorzystania z uprawnień wynikających z art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, oświadczeń w zakresie uchylenia się skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu, a także odstąpienia od umowy, jak również doręczenia oświadczenia kredytobiorcy do Alior Banku Spółki Akcyjnej o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, określonej w art. 45 ww. ustawy. Kredytobiorca wyraził zgodę na doręczenie powyższego oświadczenia do Alior Banku Spółki Akcyjnej przez Spółkę.

Dowód:

- pełnomocnictwo nr 84411 k. 16,
- zeznania świadka [REDAKTOWANE] k. 129.

20 listopada 2024 r. pożyczkobiorca [REDAKTOWANE] zwolnił Alior Bank Spółkę Akcyjną w Warszawie z obowiązku zachowania tajemnicy bankowej i ustanowił [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] [REDAKTOWANE] pełnomocnikiem upoważnionym do reprezentowania go przez ww. bankiem i uzyskiwania wszelkich informacji, dokumentów, wyjaśnień i innych podobnych obejmujących treść umowy z dnia 29 września 2020 r. i jej wykonanie.

Dowód:

- zwolnienie z tajemnicy bankowej wraz z pełnomocnictwem nr [REDAKTOWANE] k. 15.

15 lipca 2024 r. kredytobiorca wypełnił ankietę – oświadczenie kredytobiorcy przygotowane przez [REDAKTOWANE], w treści której udzielił następujących informacji:

- otrzymał od [REDAKTOWANE] informację czego dotyczy sankcja kredytu darmowego,
- jest świadomy, że [REDAKTOWANE] działa na podstawie umowy cesji (sprzedaż wierzytelności),
- cel kredytu nie był związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, ani nie był rozliczany w kosztach działalności gospodarczej,
- był świadomy, że w związku z kredytem została pobrana prowizja bankowa,
- nie wiedział, że bank będzie pobierał dodatkowe odsetki nie tylko od całkowitej kwoty kredytu ale również od prowizji,
- bank nie informował, że prowizję można zapłacić ze środków innych niż udostępnione przez kredytodawcę,
- nie wiedział, że zapłata prowizji z własnych środków (bądź pozyskanych z innego źródła, ale nie od banku, w którym podpisał umowę) może odczuwalnie obniżyć koszt kredytu (zmniejszyć sumę odsetek),
- nie był świadomy, że oprócz kredytu, po który przyszedł do banku, wziął również dodatkowy kredyt na prowizję,
- nie był świadomy, że przy kredycie zostaną pobrane odsetki od prowizji.

Dowód:

- oświadczenie kredytobiorcy nr [REDAKTOWANE] k. 19,
- ankieta – oświadczenie kredytobiorcy k. 21,
- informacja dla kredytobiorcy o skutkach złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego k. 20.

W dniu 20 listopada 2024 r. kredytobiorca przygotował pisemne oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, zgodnie z art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim, powołując się na naruszenie następujących przepisów ww. ustawy:

- art. 30 ust. 1 pkt 1 – 5 poprzez niewskazanie w treści umowy podstawowych danych identyfikujących kredytobiorcę. Kredytodawcę oraz sam kredyt, wprowadzając tym samym konsumenta w błąd co do kluczowego dla realizacji zobowiązania zakresu danych, tj. w szczególności błędnie oznaczono art. 30 ust. 1 pkt 4,
- art. 30 ust. 1 pkt 4 poprzez nieprawidłowe wskazanie w treści umowy całkowitej kwoty kredytu w takiej wysokości, która nie została udostępniona (faktycznie przekazana kredytobiorcy); bank uwzględnił w tej kwocie koszty, które kredytobiorca musiał ponieść (prowizje za udzielenie kredytu), które to koszty zostały skredytowane,
- art. 30 ust. 1 pkt 6 poprzez sformułowanie w treści umowy klauzuli o zmiennej stopie oprocentowania w sposób niedookreślony, nieprecyzyjny i stwarzający dzięki temu szerokie możliwości wykorzystywania zastrzeżonego uprawnienia dla kredytodawcy w sposób dla siebie korzystny,

- art. 30 ust. 1 pkt 7 poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty, który to błąd wynika z niedopuszczalnego naliczenia odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu w postaci prowizji od udzielonego kredytu,
- art. 30 ust. 1 pkt 8 poprzez nieokreślenie w harmonogramie spłaty jaka kwota z każdej raty przeznaczona jest na spłatę kapitału i na spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu,
- art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz art. 30 ust. 1 pkt 16 w zw. z art. 49 ust. 1 poprzez nieokreślenie w umowie procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w przypadku wcześniejszej spłaty,
- art. 30 ust. 1 pkt 10 poprzez wskazanie w umowie wśród warunków determinujących zmianę kosztów kredytu (opłat i prowizji) warunków nieostrych, niedookreślonych, które dają kredytodawcy szerokie uprawnienia do arbitralnego modyfikowania zobowiązania konsumenta,
- art. 30 ust. 1 pkt 15, poprzez zaniechanie wskazania terminu i skutków odstąpienia przez konsumenta od umowy oraz wskazanie sposobu odstąpienia od umowy w sposób wprowadzający w błąd.

Dowód:

- oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego k. 14.

26 listopada 2024 r. doręczono Alior Bankowi Spółce Akcyjnej w Warszawie oświadczenie pożyczkobiorcy z dnia 20 listopada 2024 r. o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Dowód:

- pismo przewodnie k. 35,
- wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 36.

27 listopada 2024 r. pożyczkobiorca zawarł z [REDAKTOWANE] i umowę cesji numer [REDAKTOWANE], na podstawie której zbył odpłatnie na rzecz spółki wszelkie wierzytelności pieniężne przysługujące jemu jako pożyczkobiorcy od Alior Banku Spółki Akcyjnej (oraz ewentualnie jego następców prawnych), wynikające z umowy kredytu konsumenckiego numer [REDAKTOWANE] z dnia 29 września 2020 r., obejmujące wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz inne wierzytelności mogące wynikać z zastosowania przepisu art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2021 r. o kredycie konsumenckim, przewidującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tym wierzytelnościami prawami, w tym z należnościami ubocznymi.

Cena sprzedaży wierzytelności i termin jej płatności zostały określone w Załączniku nr 1 do niniejszej umowy. Spółka zobowiązała się do przelania ceny sprzedaży na wskazany numer rachunku bankowego, w terminie 14 dni roboczych od dnia dostarczenia nabywcy podpisanych dokumentów pełnomocnictwa oraz oświadczeń.

W imieniu pożyczkobiorcy umowę cesji zawarł pełnomocnik [REDAKTOWANE]

Pożyczkobiorca oświadczył, że jest w pełni świadomy i wyraża zgodę na zawarcie przez pełnomocnika umowy cesji wierzytelności, zarówno obecnych i jak i przyszłych, o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz inne wierzytelności mogące wynikać z zastosowania przepisu art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2021 r. o kredycie konsumenckim, przewidującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tym wierzytelnościami prawami, w tym z należnościami ubocznymi, na warunkach ustalonych w korespondencji elektronicznej pomiędzy kredytobiorcą a spółką.

Kredytobiorca miał pełną świadomość skutków prawnych zawarcia umowy cesji.

Dowód:

- umowa cesji numer [REDAKTOWANE] k. 17,
- oświadczenie kredytobiorcy k. 19,

-zeznania świadka [REDAKTOWANE] k. 129.

Pismem z dnia 3 grudnia 2024 r. powód wezwał Alior Bank Spółkę Akcyjną w Warszawie do zapłaty – w związku ze złożeniem przez kredytodawcę oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego - kwoty 24.923,10 zł tytułem zwrotu nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania.

Pismo doręczono 3 grudnia 2024 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 37 - 38,
- dowód przesłania w drodze elektronicznej k. 39.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie powód [REDAKTOWANE] (poprzednio: [REDAKTOWANE]) wniósł o zasądzenie od Alior Banku Spółki Akcyjnej w Warszawie kwoty 24.923,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2024 r. do dnia zapłaty

Powód **wywodził roszczenie z faktu**, że treść umowy kredytu konsumenckiego - umowy pożyczki numer [REDAKTOWANE] - łączącego jej poprzednika prawnego – konsumenta z pozwanym bankiem narusza przepisy ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie uzasadniającym skorzystania z sankcji kredytu darmowego, a to przepisy:

- art. 30 ust. 1 pkt 1 – 5 poprzez niewskazanie w treści umowy podstawowych danych identyfikujących kredytobiorcę. Kredytodawcę oraz sam kredyt, wprowadzając tym samym konsumenta w błąd co do kluczowego dla realizacji zobowiązania zakresu danych, tj. w szczególności błędnie oznaczono art. 30 ust. 1 pkt 4,
- art. 30 ust. 1 pkt 4 poprzez nieprawidłowe wskazanie w treści umowy całkowitej kwoty kredytu w takiej wysokości, która nie została udostępniona (faktycznie przekazana kredytobiorcy); bank uwzględnił w tej kwocie koszty, które kredytobiorca musiał ponieść (prowinie za udzielenie kredytu), które to koszty zostały skredytowane,
- art. 30 ust. 1 pkt 6 poprzez sformułowanie w treści umowy klauzuli o zmiennej stopie oprocentowania w sposób niedookreślony, nieprecyzyjny i stwarzający dzięki temu szerokie możliwości wykorzystywania zastrzeżonego uprawnienia dla kredytodawcy w sposób dla siebie korzystny,
- art. 30 ust. 1 pkt 7 poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty, który to błąd wynika z niedopuszczalnego naliczenia odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu w postaci prowizji od udzielonego kredytu,
- art. 30 ust. 1 pkt 8 poprzez nieokreślenie w harmonogramie spłaty jaka kwota z każdej raty przeznaczona jest na spłatę kapitału i na spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu,
- art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz art. 30 ust. 1 pkt 16 w zw. z art. 49 ust. 1 poprzez nieokreślenie w umowie procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w przypadku wcześniejszej spłaty,
- art. 30 ust. 1 pkt 10 poprzez wskazanie w umowie wśród warunków determinujących zmianę kosztów kredytu (opłat i prowizji) warunków nieostrych, niedookreślonych, które dają kredytodawcy szerokie uprawnienia do arbitralnego modyfikowania zobowiązania konsumenta,
- art. 30 ust. 1 pkt 15, poprzez zaniechanie wskazania terminu i skutków odstąpienia przez konsumenta od umowy oraz wskazanie sposobu odstąpienia od umowy w sposób wprowadzający w błąd oraz

-30 ust. 1 pkt 11 poprzez wskazanie w umowie jedynie, że od zadłużenia przeterminowanego naliczane są odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości równej odsetkom maksymalnym za opóźnienie, nie zawarto natomiast żadnych postanowień w zakresie tego, czy i w jakiej formie kredytobiorca będzie informowany o zmianie oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 410 § 2 k.c., który stanowi, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Natomiast z art. 405 k.c. wynika, że kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

Nie było pomiędzy stronami sporne, że pozwany bank łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa pożyczki, która podlega przepisom ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Nie było również pomiędzy stronami sporne, że na podstawie przedmiotowej umowy do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, konsument zapłacił tytułem odsetek kapitałowych kwotą 21.225,31 zł oraz kwotą 3.697,79 zł tytułem prowizji.

Podniesiony zarzut braku legitymacji procesowej czynnej okazał się nieuzasadniony.

Przepis art. 509 § 1 i 2 k.c. stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Na wstępie wskazać należy, że legitymacja procesowa to uprawnienie określonego podmiotu do występowania z roszczeniem przeciwko innemu podmiotowi, które znajduje oparcie bądź w określonym stosunku materialnoprawnym łączącym owe strony, bądź w ustawie. Tylko przepis prawa materialnego, stanowiącego podstawę interesu prawnego, stwarza dla określonego podmiotu legitymację procesową strony. Strona jest zatem pojęciem materialnoprawnym, a nie procesowym, a przeto o tym czy dany podmiot jest stroną postępowania cywilnego, tj., czy ma uprawnienie do wystąpienia z roszczeniem, przesądzają przepisy prawa materialnego, mające zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym, nie zaś przepisy procesowe (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 323/09*). W procesie w charakterze stron mogą zatem występować tylko te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem tego procesu. W każdym procesie sąd powinien przede wszystkim rozstrzygnąć, czy strony procesowe są jednocześnie stronami spornego stosunku prawnego. Ustalenie braku tej zgodności jest stwierdzeniem braku legitymacji procesowej po stronie powoda lub pozwanego, prowadzącym do oddalenia powództwa. Udzielenie pożyczki następuje na podstawie umowy pożyczkodawcy z pożyczkobiorcą i tylko te osoby będące stronami stosunku umownego albo ich następcy prawni, mają wobec siebie wynikające z tego stosunku uprawnienia i obowiązki, a co za tym idzie tylko one posiadają interes prawny do dochodzenia przed sądem określonych w umowie pożyczki praw.

Wskazać przy tym należy, że w wyroku z dnia 10 października 2025 r. (*sygn. C 80/24*) TSUE wskazał, że przepisy art. 22 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego umożliwiającym konsumentowi zbycie na rzecz osoby trzeciej, która nie jest konsumentem wierzytelności opartej na naruszeniu prawa przyznanego mu na mocy przepisów prawa krajowego wprowadzających w życie tę dyrektywę. Jednocześnie przepis art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG, należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy nie ma obowiązku zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru warunku umowy cesji wierzytelności zawartej przez konsumenta, jeżeli zawisły przed tym sądem spór między spółką

będącą cesjonariuszem a przedsiębiorcą dotyczy nie tej umowy cesji lecz wierzytelności konsumenta wobec tego przedsiębiorcy.

Materiał dowodowy zaoferowany przez stronę powodową dał podstawy do ustalenia, że strona powodowa skutecznie nabyła dochodzoną pozwem wierzytelność.

Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu wierzytelności jest zindywidualizowanie wierzytelności. Pod pojęciem tym rozumie się jej oznaczenie przede wszystkim poprzez określenie stosunku prawnego, z którego wynika poprzez wskazanie stron stosunku prawnego, określenie świadczenia i jego przedmiotu. W wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku (III CKN 423/98) Sąd Najwyższy wskazał, że zbycie wierzytelności jest skuteczne, gdy co prawda w umowie przelewu nie została ona dokładnie zindywidualizowana, ale jest to możliwe przy pomocy analizowanego stosunku prawnego, z którego ona wynika. Wskazać nadto należy, że w judykaturze akceptowany jest pogląd, że wykazanie określonego faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy może nastąpić nie tylko na podstawie treści całego dokumentu ale również i na podstawie wyciągu z niego, zwłaszcza w sytuacji, gdy dokument obejmuje znaczną ilość pozycji (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 czerwca 2014 roku, V ACz 577/14).

W celu wykazania powyższego faktu, strona powodowa złożyła umowę cesji z dnia 27 listopada 2024 r., na podstawie której pożyczkobiorca zbył odpłatnie na rzecz spółki **wszelkie wierzytelności pieniężne przysługujące jemu jako kredytobiorcy od Alior Banku Spółki Akcyjnej (oraz ewentualnie jego następców prawnych), wynikające z umowy kredytu konsumenckiego numer [REDAKTOWANE] z dnia 29 września 2020 r., obejmujące wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz inne wierzytelności mogące wynikać z zastosowania przepisu art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2021 r. o kredycie konsumenckim, przewidującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tym wierzytelnościami prawami, w tym z należnościami ubocznymi.**

W ocenie Sądu złożone przez powódtkę dokumenty indywidualizują zbywaną wierzytelność w stopniu pozwalającym na ustalenie, że doszło do zbycia dochodzonej pozwem wierzytelności. W świetle zeznań zbywcy wierzytelności – świadka [REDAKTOWANE] nie ulega również wątpliwości, że cena sprzedaży wierzytelności została zapłacona.

Materiał dowodowy sprawy, a w szczególności zeznania pożyczkobiorcy w charakterze świadka, dały podstawy do ustalenia, że zawarcie przedmiotowej umowy nie narusza zasad współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa. Świadek [REDAKTOWANE] zeznał w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że inicjatywa zbadania postanowień umowy pożyczki oraz dochodzenia roszczeń wynikających z przepisów o sankcji kredytu darmowego wyszła od niego. To on, na podstawie informacji pozyskanych od znajomych, powziął wątpliwości co do treści umowy i zdecydował się na zlecenie jej analizy przez powoda. Powód wyjaśnił nie tylko nieprawidłowości w treści umowy i ich skutki – możliwość skorzystania z sankcji kredytu darmowego ale również sposób skorzystania z tej sankcji. Z uwagi na to, że samodzielne dochodzenie roszczeń na drodze sądowej byłoby dla niego utrudnione i wiązałoby się z kosztami, zdecydował się na zbycie przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda i otrzymał z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie około 2.000 zł. Wynagrodzenie to jest dla niego satysfakcjonujące, ponieważ to powód przejął na siebie dochodzenie roszczenia na drodze sądowej i on poniesie związane z tym koszty. Powód miał zatem pełną wiedzę zarówno o skutkach sankcji kredytu darmowego jak i skutkach cesji i nie czuje się w żaden sposób pokrzywdzony przez powoda wypłatą wynagrodzenia stanowiącego jedynie 8% łącznej kwoty zapłaconych odsetek, kosztów i prowizji. Kredytobiorca miał zatem informacje, które oceniał jako pełne, jasne i klarowne i które umożliwiły mu na podjęcie świadomej decyzji co do dokonania cesji wierzytelności z tytułu sankcji kredytu darmowego.

Sporne pomiędzy stronami było również, czy doszło naruszenia przepisów ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie uzasadniającym skorzystania z sankcji kredytu darmowego, a jeżeli tak, to czy konsument dochował terminu do skorzystania z tego uprawnienia.

Zgodnie z art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim:

1. W przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy **pisemnego oświadczenia**, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.
2. Jeżeli kredytodawca w umowie nie określił zasad i terminów spłaty kredytu, konsument zwraca kredyt w równych ratach, płatnych co miesiąc, od dnia zawarcia umowy.
3. Jeżeli umowa o kredyt konsumencki nie przewiduje terminu spłaty kredytu, konsument zwraca kredyt w terminie:
 - 1) pięciu lat - w przypadku kredytów konsumenckich do wysokości 80 000 zł;
 - 2) dziesięciu lat - w przypadku kredytów konsumenckich powyżej 80 000 zł.
4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, konsument ponosi koszty ustanowienia zabezpieczenia kredytu przewidziane w umowie.
5. **Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy.**

Zgodnie natomiast z art. 30 w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy:

1. Umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać:

- 1) **imię, nazwisko i adres konsumenta oraz imię, nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) kredytodawcy i pośrednika kredytowego;**
- 2) **rodzaj kredytu;**
- 3) **czas obowiązywania umowy;**
- 4) **całkowitą kwotę kredytu;**
- 5) **terminy i sposób wypłaty kredytu;**
- 6) **stopę oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;**
- 7) **rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia;**
- 8) **zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1;**
- 9) **zestawienie zawierające terminy i zasady płatności odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu, w przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy udziela karencji w spłacie kredytu;**
- 10) **informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie;**
- 11) **roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu;**
- 12) **skutki braku płatności;**
- 13) **informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile wystąpią;**
- 14) **sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje;**
- 15) **termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym;**
- 16) **prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem;**
- 17) **informację o prawie kredytodawcy do zastrzeżenia w umowie prowizji za dokonanie spłaty kredytu przed terminem i zasady ustalenia wysokości tej prowizji**
- 18) **informację o prawie, o którym mowa w art. 59 ust. 1;**
- 19) **warunki wypowiedzenia umowy;**

20) informację o możliwości korzystania z pozasądowego rozstrzygnięcia sporów oraz zasadach dostępu do tej procedury, jeżeli takie prawo przysługuje konsumentowi;

21) wskazanie organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów.

2. Jeżeli zgodnie z postanowieniami umowy o kredyt, płatności dokonywane przez konsumenta nie są niezwłocznie zaliczane do spłaty całkowitej kwoty kredytu, ale są wykorzystywane do zgromadzenia kapitału przez okresy i na zasadach określonych w umowie o kredyt lub w umowie dodatkowej, umowa powinna zawierać jasne i zwięzłe stwierdzenie, że nie przewiduje gwarancji spłaty całkowitej kwoty kredytu wypłaconej na jej podstawie.

W ocenie Sądu, brak jest podstaw do ustalenia, że doszło do naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 1 - 5.

Przedmiotowa umowa zawiera nazwę i adres siedziby pożyczkodawcy – Alior Bank Spółka Akcyjna w Warszawie oraz imię i nazwisko konsumenta – [REDAKTOWANE]. Oznaczono również rodzaj kredytu konsumenckiego – pożyczka gotówkowa.

W § 1 ust. 1 wskazano, że pożyczkobiorca zobowiązany jest do spłaty pożyczki w 120 ratach miesięcznych, a z treści stanowiącego integralną część umowy harmonogramu wynika, że pożyczka ma być spłaca w okresie od 10 listopada 2020 r. do 10 października 2030 r. Oznaczono zatem również i okres obowiązywania umowy.

Zgodnie z art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. W par. 1 ust. 2 ppkt 1 wskazano, że całkowita kwota pożyczki – całkowita kwota kredytu w rozumieniu cytowanego przepisu, to kwota 45 000 zł, którą bank udostępnia pożyczkobiorcy na dowolny cel konsumpcyjny. Całkowita kwota kredytu została zatem wskazana w prawidłowy sposób.

W § 4 umowy wskazano, że wypłata pożyczki nastąpi najpóźniej w terminie 3 dni od poinformowania pożyczkobiorcy o ostatecznej pozytywnej decyzji kredytowej.

W ocenie Sądu nie zachodzą również przesłanki do uznania, że doszło do naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 6. Przepis ten nakłada na kredytodawcę obowiązek wskazania stopy oprocentowania kredytu, warunków stosowania tej stopy, a także okresów, warunków i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu. Postanowienia umowy zawarte w par. 2 odpowiadają treści cytowanego przepisu. Wskazano, że **oprocentowanie pożyczki** liczone jest według stopy zmiennej, która na dzień zawarcia umowy wynosi 7,19% w stosunku rocznym. Oprocentowanie jest to suma zmiennej stawki referencyjnej WIBOR 3M i stałej w okresie umowy marży 6,97 punktów procentowych. Zgodnie z ust. 3 w trakcie umowy oprocentowanie nie przekroczy wysokości odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 par. 1 (1) k.c. Zgodnie z par. 2 ust. 6 zmiana oprocentowania wpływa na wysokość zadłużenia wynikającego z umowy. Zgodnie z ust. 8 jeżeli oprocentowanie zmieni się, pożyczkobiorca otrzyma niezwłocznie nowy harmonogram spłat. Zmiana oprocentowania nie zmienia warunków umowy i nie wymaga zawarcia aneksu. Granice zaś zmiany wysokości oprocentowania wyznacza wysokość stawki WIBOR 3M oraz przepis art. 359 par. 2 (1) k.c. Nie sposób zatem uznać, że klauzula o zmiennej stopie oprocentowania została sformułowana w sposób niedookreślony, czy nieprecyzyjny. Nadto wskazać należy, że umowa wprost określa granice tych zmian – wyznacza je przepis art. 2359 par. 2 (1).

Brak podstaw do stwierdzenia, że doszło do naruszenia przepisu art. 30 ust. 1 pkt 7 w zakresie, w jakim odnosi się do obowiązku wskazania całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta ustalonej w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Zgodnie z postanowieniem § 4 ust. całkowita kwota pożyczki wynosi 45.000 zł. Kwota ta nie obejmuje kredytowanych kosztów pożyczki

określonych w par. 1 pkt 2 ppkt. 2. Zgodnie z postanowieniem par. 4 ust. 2 całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy wynosi 31.040,54 zł. Na całkowity koszt kredytu składa się:
-naliczone odsetki umowne – 22.040,54 zł,
-prowizja za udzielenie kredytu – 9.000 zł.

Zgodnie natomiast z § 4 ust. 4 rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO) na dzień zawarcia umowy wynosi 12,07%. Bank wyliczył ją, uwzględniając wartości z ust. 1 – 3 powyżej oraz przyjmując następujące założenia:

- umowa będzie obowiązywała przez czas, na który została zawarta, a zobowiązania z niej wynikające zostaną wypełnione w terminach określonych w umowie,
- spłata kredytu odbywać się będzie w równych ratach miesięcznych określonych w umowie,
- prowizja za udzielenie pożyczki (o ile występuje), opłata dla pośrednika kredytowego (o ile występuje) oraz jednorazowa składka ubezpieczeniowa (o ile występuje) są kredytowane,
- odstępny czasu między datami używanymi w obliczeniach wyrażone będą w latach lub w ułamkach roku, przy czym rok liczy 365 dni, a w przypadku lat przestępnych 366,
- wynik obliczeń podajemy z dokładnością do drugiego miejsca po przecinku.

Wskazano zatem nie tylko całkowitą kwotę do zapłaty ale również i sposób jej wyliczenia. Wskazanie całkowitej kwoty kredytu nie jest mylące, wskazano bowiem w jaki sposób kwota ta została wyliczona i co obejmuje. Uważny konsument, który zapoznał się z umową, nie miałby wątpliwości w jaki sposób ustalono wysokość zobowiązania i co się na nie składa. Kredytobiorca, gdyby tylko zapoznał się uważnie, a nie tylko pobieżnie, z treścią umowy, wiedziałby również, że kredytuje również prowizję, wynika to bowiem wprost z zapisu: „zgodnie z § 1 ust. 1 - **bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki w wysokości 54.000 zł, przeznaczonego na:**

- potrzeby konsumpcyjne pożyczkobiorcy w kwocie 45.000 zł,
- zapłatę prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 9.000 zł”.**

Postanowienia omawianej umowy **nie naruszają przepisu art. 30 ust. 1 pkt 8** ustawy o kredycie konsumenckim. Przepis ten nakłada na kredytodawcę zasad i terminów spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1. Harmonogram spłaty określa zarówno terminy spłaty jak i wysokość raty. Umowa w § 5 ust. 4 określa sposób zaliczania dokonywanych wpłat: na należne opłaty i prowizje, odsetki umowne, kwotę kapitału. Przepis ten nie wymaga określenia w harmonogramie spłaty, jaka kwota z każdej raty przeznaczona jest na spłatę kapitału i na spłatę

Na uwzględnienie nie zasługiwał również i **zarzut naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 10 umowy** poprzez nieokreślenie w umowie procedury oraz warunków zmiany kosztów kredytu. Zgodnie z postanowieniem umowy jedynie koszty, jakie wiązały się z zawarciem umowy to była prowizja, która została ustalona przy zawarciu umowy i nie ulegała już zmianie oraz odsetki umowne – tzw. odsetki kapitałowe, a zmiana ich wysokości określona jest w par. 2 umowy, w odwołaniu do zmiany wysokości wskaźnika WIBOR. O zmianie wysokości oprocentowania pożyczkobiorca zostanie poinformowany – otrzyma nowy harmonogram. W ocenie Sądu również i postanowienia § 3 ust. 3 pkt 3 i 4 nie budzą wątpliwości, co do tego, że strona umowy w przypadku takiej zmiany będzie miała możliwość skontrolowania prawidłowości zmiany opłat i prowizji poprzez wystąpienie do banku o przedstawienie zmian cen usług i operacji oraz ich zmiany ich zakresu mających wpływ na zmianę wysokości opłat i prowizji. Przedstawienie takich zmian już w umowie jest niemożliwe, ponieważ nie jest wiadomo w jakim kierunku i zakresie zmieniają się ceny usług i operacji oraz w jakim zakresie zmianie ulegnie zakres świadczonych przez bank usług.

Wbrew stanowisku powoda, umowa w § 6 wskazuje zarówno na **prawo do odstąpienia od umowy** jak i na sposób i termin złożenia oświadczenia w tym przedmiocie jak również i skutki złożenia takiego oświadczenia. Wskazano również kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym. Nie wprowadzono kredytobiorcy w błąd co do formy złożenia tego oświadczenia, ponieważ wskazano jedynie, że można to uczynić na załączonym do umowy formularzu. W § 6 ust. 5 wskazano również wysokość odsetek umownych należnych w stosunku dziennym.

Na uwzględnienie zasługiwał **natomiast zarzut naruszenia przepisu art. 30 ust. 1 pkt 7 i 8 w zakresie odnoszącym się do sposobu ustalenia wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania.**

Zgodnie z art. 5 pkt 12 ustawy o kredycie konsumenckim **rzeczywista roczna stopa oprocentowania** to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. Całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności:

- a) odsetki, **opłaty, prowizje, podatki i marże** jeżeli są znane kredytodawcy oraz
- b) koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach,
- z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta, o czym stanowi art. 5 pkt 10.

Zgodnie z § 4 ust. 4 rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO) na dzień zawarcia umowy wynosi 12,07%. Bank wyliczył ją, uwzględniając wartości z ust. 1 – 3 powyżej oraz przyjmując następujące założenia:

- umowa będzie obowiązywała przez czas, na który została zawarta, a zobowiązania z niej wynikające zostaną wypełnione w terminach określonych w umowie,
- spłata kredytu odbywać się będzie w równych ratach miesięcznych określonych w umowie,
- prowizja za udzielenie pożyczki** (o ile występuje), opłata dla pośrednika kredytowego (o ile występuje) oraz jednorazowa składka ubezpieczeniowa (o ile występuje) **są kredytowane**,
- odstępny czasu między datami używanymi w obliczeniach wyrażone będą w latach lub w ułamkach roku, przy czym rok liczy 365 dni, a w przypadku lat przestępnych 366,
- wynik obliczeń podajemy z dokładnością do drugiego miejsca po przecinku.

W wyroku z 21 kwietnia 2016 r. C-377/14 TSUE w punkcie 87. stwierdził, że niezgodnie z prawem jest włączenie do całkowitej kwoty kredytu kwot należących do całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta, **gdyż to powoduje zniżenie RRSO, co z kolei wypacza informacje udzielane kredytobiorcy, który na podstawie tego wskaźnika może porównywać oferty różnych banków.** Ustawa o kredycie konsumenckim wyłącza koszty kredytu z zakresu pojęcia całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu (art. 5 pkt 7 u.k.k.) będąca maksymalną kwotą wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, **stanowi jedną z podstawowych informacji mających wpływ na podjęcie przez konsumenta decyzji o zaciągnięciu kredytu.** Całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta (art. 5 pkt 8 ukk) jest to natomiast suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu, natomiast pozaodsetkowe koszty kredytu (art. 5 pkt 6 u.k.k.) to wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek. **Wobec tego informacja o całkowitej wysokości faktycznie kredytowanych środków powinna być jasna i precyzyjna.** Zastosowane przez Bank w umowie pojęcie "kwota kredytu" wprowadza konsumenta w błąd co do wysokości realnie uzyskanych przez niego środków. Nie jest bowiem prawdą, że bank udziela kredytu we wspomnianej wysokości, albowiem część wskazanej kwoty nigdy nie jest przeznaczona na cele konsumenta, ale na koszty banku. Nie można zatem twierdzić, że są to kwoty do swobodnej dyspozycji konsumenta, tylko kwoty z przeznaczeniem na zapłatę kosztów. **Stanowisko takie potwierdza to także wyrok z dnia 30 stycznia 2019 r., (sygn. I NSK 9/18, opubl. LEX nr 2643248), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że w aktualnym stanie prawnym nie jest dopuszczalne prezentowanie tej samej kwoty (np. opłaty przygotowawczej, prowizji itp.) zarówno w ramach całkowitej kwoty kredytu (tut. "kwota kredytu"), jak i w kosztach kredytu. I to nawet wówczas, gdy składniki kosztów kredytu są kredytowane przez kredytodawcę. Za taką tezę, jak podniósł Sąd Najwyższy, przemawia wyraźna treść art. 5 pkt 7 ukk. Przepis ten stanowi, że całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich środków pieniężnych udzielonych przez bank, ale nieobejmujących**

kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmująca kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi kredytobiorcy. Celem kredytobiorcy nie jest wzięcie kredytu na same prowizje i koszty dla banku, ale na inne cele wyznaczone sobie przez konsumenta.

Ze wskazanego wyżej orzeczenia wynikają dwa istotne wnioski - po pierwsze, składniki kosztu kredytu mogą być kredytowane przez kredytodawcę, a po drugie, prowizja - nawet jeśli jest kredytowana - nie może być wykazywana w umowie w kwocie kredytu, tylko powinna znajdować się w kosztach kredytu. Istota omawianego zagadnienia została wyjaśniona w wyroku TSUE z dnia 21 kwietnia 2016 r., C-377/14. Sprowadza się ona, najogólniej rzecz ujmując, do tego, że **włączenie jakiegokolwiek kwoty należącej do całkowitego kosztu kredytu do całkowitej kwoty kredytu może mieć wpływ na obliczenie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i w konsekwencji może wpłynąć na prawidłowość informacji, które kredytodawca powinien wskazać w danej umowie o kredyt.**

Wprawdzie pozwany Bank nie wliczył kredytowanych kosztów pożyczki – prowizji do całkowitej kwoty kredytu, jednakże odsetki umowne, tzw. kapitałowe, naliczał również i od kwoty kredytowanych kosztów pożyczki. Pozwany Bank naruszył zatem art. 30 ust. 1 pkt 7 i 8 ustawy o kredycie konsumenckim.

Zauważyć należy, że takie koszty kredytu jak skredytowane prowizje nie mogą być oprocentowane, gdyż nie można kwoty stanowiącej koszt kredytu (a taką jest prowizja) doliczać do kwoty kapitału. Prowizja dla Banku nie może być jednocześnie kosztem i kapitałem pożyczonym klientowi. Celem kredytobiorcy nie jest wzięcie pożyczki na spłatę prowizji, ale wzięcie pożyczki na inne cele. Również art. 69 prawa bankowego potwierdza to rozumowanie. Jeśli bank zdecydował się na skredytowanie prowizji, to mógłby ją rozłożyć w formie nieoprocentowanych rat. Dodatkowo za taką interpretacją przemawia treść art. 5 pkt 7 ukk. Fakt, że umowa zawiera postanowienie, że koszty te zostały kredytowane na wniosek kredytobiorcy nie ma znaczenia, gdyż w żaden sposób nie sanuje naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7 ukk. Dla oceny naruszenia tego przepisu istotne jest jedynie to, że kredytodawca naliczał odsetki od kwot, które nie zostały faktycznie postawione do dyspozycji konsumenta. Ponadto, pozwany nie wykazał, by omawiane postanowienia były w jakikolwiek sposób negocjowane przez konsumenta (art. 385¹ § 4 k.c.). W konsekwencji nie sposób podzielić argumentacji pozwanego banku, że konsument zdecydował o przeznaczeniu części kwoty kredytu na pokrycie ww. kosztów, albowiem wskazane wyżej koszty nie zostały postawione do jego dyspozycji. Faktyczna kwota kredytu dotyczyła bowiem kwoty 52 458,87 zł. Bank naliczał odsetki zarówno od kwoty faktycznie wypłaconej, jak i od kwoty prowizji, które łącznie składały się na kwotę kredytu. Fakt ten miał bezpośredni wpływ na wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (art. 24 ust. 1 pkt 1 ukk.). Tymczasem zgodnie z wypracowanym dotychczas orzecznictwem, od prowizji i innych kosztów kredytu kredytodawca przy kredycie konsumenckim nie może naliczać odsetek, nawet jeśli je kredytuje (por. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 30 stycznia 2019 r. w sprawie o sygn. akt I NSK 9/18). Kredytodawca może naliczać oprocentowanie, co wynika z definicji rocznej rzeczywistej stopy oprocentowania zawartej w art. 5 pkt 12 w zw. z art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy o kredycie konsumenckim, tylko od całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim nie obejmuje natomiast kredytowanych kosztów, a więc prowizji i opłat. Pozwany bank poprzez oprocentowanie skredytowanej prowizji i składki ubezpieczeniowej zaniżył więc koszty kredytu i RRSO, co dodatkowo stanowiło naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ukk, zgodnie z którym umowa o kredyt konsumencki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Stanowisko w tym zakresie zajął już TSUE w wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r., w sprawie C-377/14, wskazując, że: „Jako, że pojęcie "całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta" zostało zdefiniowane w art. 3 lit. h dyrektywy 2008/48/WE jako "suma całkowitej kwoty kredytu i całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta",

wynika z tego, że całkowita kwota kredytu i całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta są pojęciami odrębnymi i, że w związku z tym całkowita kwota kredytu nie może obejmować żadnych kwot należących do całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta." Zatem "art. 3 lit. I i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE, a także pkt I załącznika I do rzeczony dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że całkowita kwota kredytu i kwota wypłat określają całość kwot udostępnianych konsumentowi, co wyklucza kwoty powiązanie przez kredytodawcę z pokryciem kosztów związanych przez kredytodawcę z udzieleniem odnośnego kredytu, które to kwoty nie są w rzeczywistości wypłacane konsumentowi". Z uwagi na powyższe, jak podnosi się w orzecznictwie, "przedsiębiorca jest jedynie uprawniony do naliczania odsetek za środki udostępnione konsumentom. Środki udostępnione to te, którymi może świadomie i swobodnie rozporządzać" (wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt XVII AmA 125/14).

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że wadliwość umowy pożyczki odnośnie do naliczenia oprocentowania sprowadza się do tego, że pozwany Bank podał w umowie - wbrew wymaganiu z art. 5 pkt 12 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim - nieprawidłową stawkę RRSO, gdyż została ona wyliczona w oparciu o kwotę odsetek ustaloną na podstawie kwoty kredytu, której częścią była niewypłacona konsumentowi prowizja.

Zostały zatem spełnione przesłanki uzasadniające złożenie przez konsumenta oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Oświadczenie w tym przedmiocie konsument złożył pismem z dnia 20 listopada 2024 r., w którym powołał się między innymi na naruszenie przepisu art. 30 art. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie nieprawidłowego ustalenia wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Pismo to zostało doręczone pozwanemu Bankowi 26 listopada 2024 r., co wynika z wydruku ze strony internetowej operatora pocztowego.

Oświadczenie powyższe zostało złożone **z zachowaniem terminu przewidzianego przepisem art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim.**

Pod pojęciem „wykonanie umowy” należy rozumieć sytuację, w której należycie wypełniono wszystkie obowiązki w ramach stosunku kredytu konsumenckiego, w tym obowiązki powstające z mocy ustawy, przy czym chodzi zarówno o obowiązki dotyczące świadczenia głównego i świadczeń ubocznych, tak po stronie konsumenta jak i kredytodawcy, wykonane dobrowolnie lub przymusowo. **Wykonanie umowy następuje w dniu, w którym strony wywiążą się z wszystkich obowiązków ciążących na nich na podstawie umowy. W typowych przypadkach umowę o kredyt konsumencki uznaje się za wykonaną w dniu, w którym konsument spłacił ostatnią należność z tytułu tej umowy na rzecz kredytodawcy.** Jeżeli zatem konsument wykona umowę, a następnie złoży w ciągu roku oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, wówczas jest on zwolniony z wszystkich poniesionych już kosztów (wykonanie umowy zakłada wywiązanie się z wszystkich obowiązków), a po stronie kredytodawcy powstaje obowiązek zwrotu kosztów kredytu (za wyjątkiem kosztów ustanowienia zabezpieczeń kredytu (*por. komentarz do art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim: T. Czech, WKP 2018, SIP LEX, M. Stanisławska, Warszawa 2018, SIP Legalis*)).

Przedmiotowa umowa została zawarta na okres 120 miesięcy, licząc od dnia 10 listopada 2020 r. Termin spłaty ostatniej raty przypadał na dzień 10 października 2030 r. i z tym dniem – o ile pożyczkobiorca spłaciłby udzielony kredyt wraz z przewidzianymi umową oraz przepisami prawa należnościami ubocznymi – umowa zostałaby wykonana. Termin do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego upłynąłby zatem 10 października 2031 r. Oświadczenie złożone pismem z dnia 20 listopada 2024 r., doręczonym 26 listopada 2024 r., nie było zatem spóźnione i wywołało skutek prawny polegający na tym, że kredytobiorca zobligowany jest do zwrotu kredytu bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie I wyroku uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.923,10 zł (21.225,31 zł-odsetki kapitałowe,

3.697,79 zł prowizja) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2024 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 k.c., mając na uwadze, że w piśmie z dnia 3 grudnia 2024 r. powód wezwał pozwanego bank do rozliczenia kredytu z uwagi na fakt skutecznego złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, w terminie 3 dni od doręczenia wezwania. Wezwanie zostało doręczone Bankowi w drodze elektronicznej tego samego dnia, a zatem pozwany zobowiązany był do zapłaty w terminie do dnia 6 grudnia 2024 r., a zatem żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego, tj. 7 grudnia 2024 r., należało uznać za uzasadnione.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów załączonych do pozwu oraz odpowiedzi na pozew, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń oraz na podstawie zeznań świadka [REDAKTOWANE], które – wobec braku dowodów przeciwnych – należało uznać za wiarygodne.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie wyrażonymi w art. 98 § 1 k.p.c. zasadami odpowiedzialności za wynik postępowania i zwrotu kosztów celowych. Na koszty procesu, którego pozwany zobowiązany jest zwrócić powodowi składa się:

1. opłata od pozwu w kwocie 1.247 zł,
2. wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie radcy prawnego w kwocie 3.600 zł,
3. opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł.

W związku z powyższym, Sąd w pkt 2 wyroku zasądził od pozwanego Alior Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie na rzecz powoda [REDAKTOWANE]

[REDAKTOWANE] (poprzednio: [REDAKTOWANE]) kwotę 4.864 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zgodnie ze znowelizowanym brzmieniem art. 98 k.p.c., w myśl którego, od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone, do dnia zapłaty (art. 98 § 1(1) k.p.c.).

